

om det havde faaet til Opgave ret at anskueliggøre for enhver Vejfarende, hvor afskyeligt Vejret var, hvor trøstesløs den hele Egn strakte sig mod Horizonten med sine ensformige Markskel og nøgne Banker. Man maatte uvilkaarlig faa den Forestilling, at der inde under den sorte Kaleschehimmel sad en eller anden levergusten Hypokondrist med indsinkne Øjne, der stirrede sløvt ud paa Regnen, uden Energi til at skynde paa Kusken, men ogsaa uden nogen som helst Utaalmodighed i Retning af at naa sit Bestemmelsessted, hvor ingen Glæde ventede.

Da tittede pludselig et rødkindet, smilende Barneansigt op over Kaleschens Forlæder og lidt efter kom ét til ... og samtidig en lille, buttet Haand, der med udspilede Fingre søgte at opfange de nedfaldende Regndraaber. Det var en Aabenbarelse saa overraskende som at se Englehoveder dukke op af en Ligkiste. De lyseblaa Øjne straaledede af lyksalig Forventning; og for hvert Hus, de kørte forbi, hvert Par Faar, der stod og græssede ved Vejkanten, brød begge de Smaa ud i høje Henrykkelsesraab.

Pludselig vendte den største af dem sig om og raabte ivrigt:

„Fa'er! Tante! ... Se dog!“